

клиръ гы обърна въ орждіе за снижаванъето и опрошастяванъето на българскыя народъ. Отъ тогазъ ёще почна този клиръ съ лъжы, хитрины, клеветы и съкаквы интригы да распространява своята духовна власть, а заедно съ нея и гръцкыя езикъ, по отечеството ни, да глоби съ всевъзможны неправды народа ни, тый щото въ минжлото столѣтіе по цѣла Тракія и Македонія, дору и по България върлувахъ гръцкытъ владыцы отъ Фенерь, и въ българскытъ черкове владѣяше гръцкыйтъ езикъ, а горкыйтъ Българинъ не смѣяше или го бѣше срамъ да са каже българинъ ⁽¹⁵⁾. Само въ Охрида на онуй време бѣше са запазила що-годѣ духовната българска независимость, но въ срѣдата на минжлото столѣтіе (1767) гръцкытъ коварства отъ Фенерь истребихъ и този остатъкъ на черковната ни независимость ⁽¹⁶⁾. Слѣдъ този подвигъ гръцкото духовенство можаше вече свободно да върлува изъ отечеството ни, като прикрываше злодѣяніята си подъ булото на светата въра, а народътъ ни отъ невѣжество и голѣма простотія теглѣше сичкы тѣзи съсыпителны за него дѣйствія, и търпѣше гы за *правда божія*. Какъ безобразно и безбожно ни е мѣчило, съсыпвало и унижавало гръко-фенерското духовенство, — извѣстно е вече на цѣлъ свѣтъ, особенно чрезъ породе-ныя въ послѣдне време българскый черковенъ въпросъ ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁵⁾ Глед. думытъ на Отца Паисія въ *період. списаніе* книж. III, стр. 32.

⁽¹⁶⁾ Глед. подробно за туй въ «Българската черковна исторія» на Р. Каролева, стр. 69 — 89.

⁽¹⁷⁾ Пакъ тамъ е изложена въксо и неговата исторія, стр. 151 — 177.